

varet deres Pension sammen med Sagen, skal jeg oplyse, at der ved selve Andragendet foreligger tilstrækkelig Dokumentation for, at saadanne Tilfælde findes, idet nemlig Beskyrelsen for de militære Underklassers Pensionering og Invalideforsørgelsen i Skrivelse af 31te December 1862 indrømmer, at andre saadanne Tilfælde, navnlig et specielt af af Andrageren paavist Tilfælde, finder Sted, men skriver, at Grunden til, at man har maattet tage Pensionen bort fra den One og har laabt den Anden beholde den, netop er den, at den Førstnævnte var ansat direkte af Regjeringen og den Anden af Varedepotets Bestyrelse. Det turde altsaa være tilstrækkelig konstateret ved selve Sagen, at den Henvisning, Ansøgningen indeholder om, at Andre, der ellers have været i lignende Forhold, ere ved en ren formel Forskjel bleve betydelig bedre stillede, viser sig korrekt. Naar Endringsforslaget er filltet med Hensyn til Sagens Henvisning til Finantsministeren i Stedet for til Krigsministeren, saa er dette slet af Forsigtighed, idet man nemlig kunde have risikeret, hvis der havde staaet Krigsministeren alene, at Krigsministeren havde dokumenteret, at Sagen aldeles ikke vedkom ham, da det var en Pensionist, der hørte ind under Finantsministeren. Det, som imidlertid er det Væsentlige, er at Sagen henvises til Administrationen med den anbefaling, som en saadan Henvisning altid indeholder. Om den sker til Finantsministeren eller til Krigsministeren, er for saa vidt et underordnet Spørgsmaal, som jeg er vis paa, at i begge Ministerier ville Billighedshensyn i saa Fald gjøre sig gjældende. Jeg skal derfor efter de Oplysninger, der ere komne, og som jo ere komne ikke blot fra Finantsministeren, men ogsaa fra Conseilpresidenten, paa Forslagsstillernes Vegne tage Endringsforslaget tilbage, saaledes at den Henvisning, jeg vil bede Thinget om at gjøre, bliver gjort til Krigsministeren.

Da Sagen optog Forslaget, var det bort-faldet.

Ordføreren (Lh. Nielsen); Man har meget ondt ved, om jeg maa bruge det Udtryk, „at træffe den ærede Finantsminister hjemme i Dag“, thi blandt de forskjellige Andragender, der foreslaas henvisse til ham, kunde han, saa vidt jeg forstod ham ret, ikke kendes ved en Trebiedel af dem. Blandt disse var ogsaa det i Forslag Nr. 7 nævnte Andragende fra Cieren af Stodborghus. Udvalget har ganske vist været i nogen Tvivl om, hvorvidt det henhørte under Finantsministeren, idet man jo meget vel vidste, at Sagen i sin Almindelighed hører under Indenrigsministeren, til hvem det omtalte Andragende tidligere har været henvist; men da det nye Andragende angik et Laan, hvorom Indenrigsministeren dog til Syvende og sidst maa henvende sig til Finantsministeren, an det i alt Fald nok siges at henhøre under

Begge. For saa vidt den ærede Indenrigsminister skulde være i Stand til at udtale sig om Andragendet nu, antager jeg, at det vilde være Udvalget kjært. — Det i Forslag Nr. 14 nævnte Andragende kunde Finantsministeren heller ikke paa nogen Maade kendes ved, og han tilføiede, at han havde aldrig havt det Mindste med Vilhelmi at gjøre. Deri tager den ærede Minister dog feil; thi Udvalget henvisse for 3 Aar siden Andragendet til Krigsministeren, som atter henvisse det til Finantsministeren, og Enden blev, at Finantsministeren kom til at pensionere Vilhelmi som Invalid. Altsaa Finantsministeren er ikke ganske ubekjendt med Vilhelmi. Hvad den Oplysning angaar, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) ansøgte, at Flere, der vare ligestillede med Sergent Sørensen, have beholdt deres Pension efter at have faaet Ansættelse, skal jeg bemærke, at det for saa vidt fra min Side er blevet overjet, saa jeg ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa det Faktum, han ansøgte. Ved imidlertid i Aftes paany at gennemgaa Andragendet, har jeg selvfølgelig ogsaa set, at der er anført bestemte Faktia, som vise, at han er bleven anderledes behandlet end flere af hans Kammerater. — Med Hensyn til Forslaget Nr. 5 angaaende Invalid Jens Jensen Korup vilde Finantsministeren mene, at det ikke forholdt sig ganske rigtigt, hvad der er anført i Betænkningen, idet det forelaa for ham, at Saaret ikke er fremtrædende, og han nævnte, at han støttede dette paa en Erklæring fra, saa vidt jeg husker, September 1875; men jeg skal gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at vi have en Attest, der er dateret Ribe den 14de Juli 1876, altsaa af en senere Dato, fra Distriktslæge Petrus. Altsaa kan baade hvad Ministeren og hvad Udvalget har anført være rigtigt. I den Attest, som jeg omtaler, anbefales Manden meget varmt af Lægen som en værdig, trængende og fattig Mand, og hans Helbredstilstand skildres som meget slet. Efter at have oplyst, hvor han er saaret, siger Lægen, at der er, — jeg veed ikke, om der staaar — nogen eller megen Svækkelse i Musklerne paa Laaret, og at Invaliden beklager sig over, at han har Besværighed og Smerte ved sit Arbejde, idet Knæets Bevægelighed vel ikke er tilintetgjort, men dog er forbunden med Smerte. Dette synes tydeligt nok at vise, at Manden er i en ikke ringe Grad lidende af Saaret. Det forekommer mig derfor fremdeles uagtet Finantsministerens Oplysning, at Andragendet har Krav paa at blive undersøgt. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 8 opfattede jeg den ærede Finantsminister saaledes, at han ikke var villig til at lade en Undersøgelse foretage, men at han kun vilde lade det fast som urigtigt, at Andrageren havde faaet et Afslag fra Finantsministeren. Udvalget kan, for at jeg skal bruge den ærede Finantsministers egne Ord, hver-